

Noget, som er foregaaet tidligere, og overfor hvilke Thinget saaledes staar fuldstændig frit. Der er en Række af saadanne Bevillinger, som løbe op til omtrent en Million Kroner, og de enkelte Foranstaltninger forekomme mig at være af saa stor Betydning for det hele Forsvar, at der vilde være al Grund til at gaa ind derpaa, og dernæst vil jo, som jeg i et tidligere Møde har gjort gjældende, den finantsielle Tilstand paa det kommende Aars Finantslov efter Flertallets Indstilling i det Hele taget blive en saadan, at man vilde faae Balance paa Finantsloven, selv om man yderligere bevilgede endnu flere Millioner end dem, der ere indstillede. Jeg skal derfor her tillade mig at gjentage den Opfordring, jeg allerede flere Gange er fremkommen med til det høje Thing og særlig til Finantsudvalgets Flertal om at tage disse Bevillinger under fornyet Overvejelse. Det staar bestemt for mig, at netop jo nærmere vi komme den 1te Marts, jo mindre Tid der bliver til en egentlig Forhandling mellem Thingene indbyrdes, desto ønskeligere vil det være, at man allerede paa Forhaand i dette Thing har fremsat et Tilbud af en saadan Bestaffenhed, at det paa Forhaand maa opfordre det andet Thing til at bestræbe sig for at naae en virkelig Overenskomst med dette Thing. Den ærede Ordfører gjorde forleden Dag gjældende, at der var en væsentlig Uoverensstemmelse mellem ham og mig med Hensyn til Opfattelsen af den Betydning, det vilde have, at man saaledes kom til en Overenskomst paa den foreliggende Finantslov. Den ærede Ordfører mente, at det ikke havde nogen virkelig Betydning, om man naaede en Overenskomst paa et eller flere Spørgsmaal, saa længe det egentlige konstitutionelle Forfatningsspørgsmaal blev ved at staa Partiernes imellem. Jeg har nu den ganske modsatte Anskuelse. Jeg har den bestemte Overbevisning, at hvad det gjælder om, for, at vi overhovedet kunde faae fjernet det, der staar Partiernes imellem, er at faae gjort en Begyndelse paa en saadan Smødetommen, en saadan Forhandling, der kunde føre til en Overenskomst. Det staar for mig, at ethvert Skridt, der gjøres ad den Vej, vil uvilkaarligt føre et nyt Skridt med sig. Enhver Vanskelighed, der afhjælpes, vil lette de yderligere Skridt, der ere at gøre, og dersom man ikke bgynder, naar man aldrig Enden. Det er derfor min gjentagne indtrængende Opfordring til dette Things Flertal, at det vil gjøre en Begyndelse.

Sage: Der er et enkelt Punkt paa det foreliggende Finantslovsforflag, som jeg vil

bede Thingets ærede Medlemmer at skænke deres Opmærksomhed. Den ærede sidste Taler har allerede berørt dette Punkt, men jeg skal tillade mig at gjøre det lidt udførligere, det er Spørgsmaalet om Udvidelsen af Usserød Fabrik. Der er dertil forlangt omtrent $\frac{1}{4}$ Million Kroner, for at Produktionen skulde kunne tilfredsstille Hærens og Flaadens Behov i Krigstilfælde, for at man ikke, saaledes som det tidligere har været Tilfældet, skulde være henvist til igjennem maaffe for dyre Penge og med et daarligt Resultat at henvende sig til Ind- og Udlandet for at forsyne Hæren. Jeg skal tillade mig at bemærke, at det forekommer mig meget tvivlsomt, om den høitærede Minister kan naae sin Hensigt ved en saadan Udvidelse af Fabriken, hvad der allerede er antydnet af den ærede foregaaende Taler, men det forekommer mig derimod utvivlsomt, at man ad anden Vej bedre og sikkrere vil kunne naae den Hensigt, den høitærede Minister har med sit Forslag. Det forekommer mig ligeledes utvivlsomt, at man ved at gaa den anden Vej vil kunne midgaa at fremlade en Konkurrence med Landets Indbyggere, som altid er høist uheldig, idet den i høi Grad vækker Mistillid, og jeg kan sige, Misforhold med Autoriteterne og Statens Repræsentanter, fordi Statens Borgere have et billigt Krav paa, naar de skulle præstere Statens og kæmpe den haarde Kamp for Eksistensen i Konkurrence med Udlandet, at de da ikke ogsaa skulle have en Konkurrent i Statsmagten, der blot behøver at udskrive Statter for at kunne underselge dem. De maa anstrenge sig saa meget, de ville, de ville aldrig kunne konkurrere med Staten, saa længe Statens og den private Produktion gaar jævnsides. Forholdet er det, at der produceres ordinært paa Usserød omtrent 90,000 Men Klæde om Aaret, deraf gaar 60,000 Men til Hær og Flaade, og 30,000 Men sælges. Hvis man vil forcere Driften og bringe den op til 26 à 28,000 Men om Aarseden, skal der arbeides Dag og Nat med den yderste Anstrengelse. Nu vil den høitærede Minister udvide Fabriken saaledes, at den skal kunne naae til at producere 40—50,000 Men om Aarseden, altsaa henimod den dobbelte Produktion ved forceret Drift af, hvad der nu finder Sted. Nu vil Et af To indtræffe. Man kan vedblive med den nuværende ordinære Drift og saa vil der behøves 6 Gange saa mange Arbeidere og 6 Gange saa meget Kaastof i det Dieblit, Krigen bryder ud, maaffe ganske uventet. Jeg har ganske vist i en indsendt Artikel i „Berl. Tid.“, under Tegnet B, for saa Dage siden set, at en Fabrik ikke dertil